

Arrest

nr. 149 416 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. ZWART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 8 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 10 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 27 februari 2014 en op 22 juli 2014.

1.3. Op 28 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van R.A.S.M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Koptisch orthodox christen te zijn. U bent op 8 november 1986 geboren in Cairo en u hebt tot uw vertrek uit Egypte in de wijk Ayn Shams gewoond.

In 2008 hebt u het diploma van Licentiaat in de Economie behaald en daarna hebt u met uw schoonbroer een handelszaak opgestart; u voerde speelgoed in en uit.

Op 23 oktober 2011 werd ene N.(...) M.(...) ontvoerd. Uw moeder, A.(...) H.(...) S.(...) N.(...) (C.G. 12/20415; O.V. 7.588.518), was vrijwilliger binnen een organisatie die zich inzet voor ontvoerde meisjes. Op 18 augustus 2012 heeft zij zich voorgedaan als de moeder van N.(...) M.(...) en is zij gegaan naar de plaats waar N.(...) vermoedelijk werd vastgehouden. N.(...) bevond zich op dat moment niet meer op die plaats en uw moeder werd door de ontvoerders herkend, maar zij is kunnen wegvluchten.

Op 30 augustus 2012 werd u op straat aangevallen door onbekende personen die u zeiden dat uw moeder moest stoppen met zich te bemoeien met de zaak van N.(...). Daarna kreeg uw moeder ook dreig telefoons en een week later bent u met uw moeder naar uw grootmoeder in Giza gevlucht. Omdat uw moeder daar opnieuw werd bedreigd, zijn jullie een week later naar Alexandrië gegaan. Op 22 september 2012 bent u samen met uw moeder, uw zus, R.(...) H.(...) (C.G. 12/20417/BZ; O.V. 7.588.526) en schoonbroer, R.(...) V.(...) (C.G. 12/20417/Z; O.V. 7.588.526), per boot naar België gekomen. Op 8 oktober 2012 vroegen jullie asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Uw zus en schoonbroer hebben op 29 januari 2013 afstand gedaan van hun asielaanvraag.

Na uw aankomst in België vernam u van uw vader dat uw auto twee à drie maanden na jullie vertrek in brand was gestoken. Uw vader zei ook dat onbekenden dikwijls naar u en uw moeder kwamen vragen. Op 25 september 2013 was uw vader op weg naar zijn werk toen hij werd geslagen. Zijn been werd hierbij gebroken en hij heeft vijftien dagen in het ziekenhuis gelegen. Sindsdien is hij niet meer naar huis gegaan maar verblijft hij afwisselend bij familieleden.

Ter staving van uw asielerlaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, een verklaring van de moeder van het ontvoerde meisje en een kopie van haar identiteitskaart, een kopie van een proces-verbaal omtrent de ontvoering, een medisch attest van het Elsalam ziekenhuis, een attest van Mi.(...) N.(...) Z.(...) en een kopie van zijn identiteitskaart, een attest van advocaat S.(...) F.(...), een kopie van een klacht van uw moeder, M.(...) en M.(...), artikels over problemen van christenen, kopieën van belastingbrieven, een kopie van een attest en van een uittreksel uit het handelsregister, kopieën van documenten over ingevoerde containers, een kopie van een inschrijvingsbewijs in het register van importeurs, een kopie van een diploma, kaarten in verband met uw werk, een kopie van een attest van het ziekenhuis van uw vader, een kopie van een proces-verbaal van uw vader, een kopie van een proces-verbaal over een autobrand en een USB-stick.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich beroept op de motieven zoals aangehaald door uw moeder, A.(...) H.(...) S.(...) N.(...), in het kader van haar asielaanvraag (CGVS I, p. 11). Gezien het CGVS van oordeel is dat zij de door haar aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt, dient ook in uw hoofde te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. Wij verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw moeder en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u sinds 2009 of 2010 actief was bij een vrijwilligersorganisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes. Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat u zich de naam van deze organisatie niet herinnert. Dat ook uw zoon R.(...) niet weet voor welke organisatie u actief was, is evenmin plausibel, alsook het gegeven dat uw zoon niet weet sinds wanneer u actief was voor deze organisatie. Evenmin kan uw zoon uitleggen wat u specifiek deed voor deze organisatie. Hij komt niet verder dan te stellen dat u samenwerkte met andere mensen en informatie zocht om ontvoerde meisjes te helpen. Hij stelt expliciet dat hij niet weet wat u specifiek voor de organisatie deed. Daar deze organisatie de kern van uw asielerlaas uitmaakt, kan het in zijn geheel niet overtuigen dat u en uw zoon op deze eenvoudige vragen het antwoord schuldig dienen te blijven. Jullie blijven hier schromelijk in gebreke dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien dient vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw activiteiten voor de organisatie. Initieel stelt u dat u zich voor deze organisatie enkel voor de zaak van de ontvoerde N.(...) heeft ingezet. Later verklaart u dat u ook twee andere families hebt geholpen door hen voor te stellen aan de heer S.(...) die

als advocaat werkte voor de organisatie. U stelt weliswaar dat u deze mensen enkel hebt geholpen door hun in contact te brengen met een advocaat, maar dit is geen afdoende uitleg om uw wisselende verklaringen te vergoelijken, daar u zelf zegt dat u 'bij de andere families hetzelfde hebt gedaan [als voor N.(...)] en dat u niets bijzonders hebt gedaan voor de familie van N.(...)'. Wanneer u daarna nogmaals wordt gevraagd of u nog andere families hebt geholpen, antwoordt u andermaal positief. Deze wisselende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS I, pp. 10-12; CGVS II p. 3-4; CGVS I R.(...), p. 14; CGVS II R.(...), p. 2).

Gezien bovenstaande vaststellingen kunnen dan ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw betrokkenheid bij de organisatie die zich inzette voor ontvoerde kinderen en deze appreciatie wordt onderstreept door de volgende vaststellingen. U verklaart dat N.(...) A.(...) op 23 oktober 2011 werd ontvoerd. U stelt over haar ontvoering te weten zijn gekomen toen erover werd gepraat in de kerk, een tweetal maanden later. Dat u hierover pas twee maanden na datum te weten bent gekomen, lijkt weinig waarschijnlijk, daar u zelf stelt dat iedereen erover praatte en dat het zelfs op televisie werd uitgezonden. U stelt pas over de ontvoering te hebben vernomen toen erover in de kerk werd gepraat, maar evenzo is het opmerkelijk dat de kerk die u frequenteerde, de Engel Gabriël kerk, dit pas twee maanden na de ontvoering heeft vernomen van de kerk van het ontvoerde meisje, de al-Adra al- Abasiri kerk. Dit is opmerkelijk daar deze kerken op slechts twintig minuten loopafstand van elkaar zijn gelegen en u zelf stelt dat dit een kleine afstand is. Logischerwijze kan er bovendien van worden uitgegaan dat kerken elkaar onderling over zulke ingrijpende gebeurtenissen zo snel mogelijk op de hoogte brengen. Dat dit echter twee maanden heeft geduurd, kan dan ook niet aannemelijk worden bevonden, temeer u daarenboven verklaart dat er constant contact was tussen deze twee kerken (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 2-3).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid, is dat u verklaart naar de plaats te zijn gegaan waar de ontvoerde N.(...) werd vastgehouden, maar dat u niet weet hoe de organisatie, waarmee u van dichtbij samenwerkte, op de hoogte was geraakt van 'het schuiladres' van N.(...). U komt niet verder dan te stellen 'via hun bronnen'. Daarenboven kan het niet overtuigen dat u verklaart zich niet bewust te zijn geweest van het risico dat het zich voordoen als de moeder van N.(...) met zich meebracht, toen u naar de plaats ging waar N.(...) vermoedelijk werd vastgehouden. U stelt dat de heer S.(...) u had gezegd dat u niet bang hoefde te zijn omdat jullie N.(...) gingen bevrijden en omdat er politie aanwezig zou zijn, maar dit kan niet overtuigen, daar duidelijk uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u wist dat de moeder van N.(...) problemen had met de politie nadat zij verschillende bewijsstukken naar het politiebureau had gebracht. U verklaart expliciet dat de politie haar moeder hadden gezegd hun niet meer lastig te vallen en dat de politie samenwerkte met de ontvoerders. Dat u zich gerustgesteld voelde omdat er politie aanwezig zou zijn, is bijgevolg totaal niet geloofwaardig en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, pp. 15-17; CGVS II, p. 5).

Voorts dient vastgesteld dat zowel u als uw zoon R.(...) werden lastiggevallen door de ontvoerders van N.(...), maar dat uw echtgenoot met rust werd gelaten tot hij op 25 september 2013 op straat fysiek werd aangevallen. Vooreerst is het weinig overtuigend dat u en uw zoon R.(...) Egypte ontvlucht zijn en dat uw man het risico heeft genomen om in Egypte in jullie huis te blijven wonen. Daar de ontvoerders erop uit waren om u te doden en zelfs uw zoon R.(...) hebben aangevallen en bedreigd, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat uw echtgenoot ook de nodige voorzorgen zou hebben genomen en op zijn minst niet het risico zou hebben genomen om thuis te blijven wonen. Zijn houding doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot pas een jaar na jullie vertrek werd geslagen en bedreigd en dat hij aldus aanvankelijk een jaar lang door de ontvoerders ongemoeid werd gelaten. Mochten ze u en uw familie daadwerkelijk viseren, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen jaar zouden wachten om uw echtgenoot aan te vallen, daar het voor hen geen al te grote moeite zou zijn geweest om hem te vinden, gezien hij nog steeds in jullie huis woonde. In dit kader dienen bovendien de volgende tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaart dat uw echtgenoot op 25 september 2013 in het ziekenhuis was opgenomen en dat hij daar vijftien dagen was gebleven en dat hij nadien weer een paar dagen in het ziekenhuis heeft gelegen voor een tweede operatie. Uit het medische rapport dat door uw zoon werd voorgelegd (en waarvan de vertaling werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat uw echtgenoot op 25 september 2013 werd onderzocht en dat de operatie reeds op 29 september 2013 werd uitgevoerd. Evenzo blijkt dat hij na de operatie op 2 oktober 2013 uit het ziekenhuis werd ontslagen. Dat uw man volgens uw verklaringen initieel vijftien dagen in het ziekenhuis heeft gelegen, blijkt dus niet te kloppen met het door uw zoon neergelegde medische rapport en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, p. 33).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de ontvoerders van N.(...), kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat de auto van uw zoon door dezelfde mensen in brand werd gestoken (CGVS I, p. 31).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De medische rapporten zijn een indicatie van uw gezondheidsproblemen en het feit dat u werd geopereerd, niets meer en niets minder. Deze attesten geven geen uitsluitel over de omstandigheden of de oorzaak van uw medische problemen en zijn bijgevolg evenmin van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en die staat hier niet ter discussie. De kopieën van belastingbrieven, kopie van een attest en van een uittreksel uit het handelsregister, kopieën van documenten over ingevoerde containers, een kopie van een inschrijvingsbewijs in het register van importeurs, een kopie van een diploma en kaarten in verband met uw werk hebben louter betrekking op uw studies, diploma en werk, niets meer en niets minder, en ook dit staat hier niet ter discussie. De door u neergelegde USB-stick waarop een verklaring is te zien van de moeder van N.(...) en van de heer S.(...), evenzo de beelden vanop Egyptische en Duitse TV-zenders, zijn evenmin in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar de ontvoering van N.(...) op zich niet wordt betwist, maar dat de betrokkenheid van uw moeder in deze zaak niet aannemelijk is en dat deze beelden geen uitsluitel geven over het aandeel van uw moeder in deze zaak. De verklaring van de moeder van het ontvoerde meisje en een kopie van haar identiteitskaart, de kopie van een proces-verbaal omtrent de ontvoering, het attest van M.(...) N.(...) Z.(...) en een kopie van zijn identiteitskaart, het attest van advocaat S.(...) F.(...), de kopie van een klacht van uw moeder, M.(...) en M.(...), het medisch attest van het Elsalam ziekenhuis, de kopie van een attest van het ziekenhuis van uw vader, de kopie van een proces-verbaal van uw vader en de kopie van een proces-verbaal over een autobrand, zijn dan weer documenten die louter waarde hebben ter ondersteuning van een helder en coherent asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Zoals reeds aangestipt hoeft de ontvoering van N.(...) op zich niet te worden betwist, doch de betrokkenheid van uw moeder in deze zaak kan, en zoals in haar beslissing omstandig werd uitgelegd, niet overtuigen. Bijgevolg hebben deze documenten geen bewijswaarde. De artikels over de problemen van christenen in Egypte hebben evenmin bewijswaarde, daar deze artikels louter een weergave zijn van een algemene problematiek en niet in staat zijn om zicht te bieden op uw persoonlijke situatie.

Tot slot dient opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van N.A.H.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Koptisch orthodox christen te zijn. U bent op 31 juli 1957 geboren in al-Suez.

U bent een eerste keer gehuwd met A.(...) F.(...) J.(...). Op 12 augustus 1977 is uw dochter A.(...) F.(...) S.(...) geboren en in januari 1980 is uw echtgenoot overleden. Op 12 juli 1982 bent u hertrouwd met S.(...) M.(...) A.(...) en jullie hebben een zoon en een dochter, A.(...) S.(...) M.(...) R.(...) (C.G. 12/20416; O.V. 7.588.521) en A.(...) S.(...) M.(...) H.(...). U woonde sinds uw tweede huwelijk in de wijk Ayn Shams in Caïro.

Sinds 2009 of 2010 was u als vrijwilliger actief binnen de Adra kerk en de kerk van de Engel Michael. Daarnaast was u vrijwilliger bij een organisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes.

Op 23 oktober 2011 werd ene N.(...) M.(...) ontvoerd. Als vrijwilliger binnen de organisatie voor ontvoerde meisjes, nam u contact op met de moeder van N.(...). U legde haar de werking van de organisatie uit en bracht haar in contact met de heer S.(...), die als advocaat voor dezelfde organisatie werkte. Op vraag van enkele advocaten binnen de organisatie deed u zich op 18 augustus 2012 voor als de moeder van N.(...) en ging u naar het huis waar N.(...) vermoedelijk werd vastgehouden. Zij was er evenwel niet en bij het buitengaan werd u, samen met M.(...) en M.(...) die u vergezelden, herkend door de ontvoerders en zijn jullie weggevlucht. Sindsdien kreeg u telefonische doodsb bedreigingen. Naar aanleiding hiervan diende u samen met M.(...) en M.(...) klacht in bij de politie, maar de klacht werd niet geregistreerd. Hierop gingen jullie samen naar het Openbaar Ministerie waar jullie klacht indienden tegen de politieofficier die jullie klacht niet wilde noteren. Op 30 augustus 2012 werd uw zoon R.(...) op straat fysiek aangevallen. Er werd hem gezegd dat u moest stoppen zich te bemoeien met de zaak van de ontvoerde N.(...). Diezelfde dag nog had u een dreigtelefoon ontvangen met de boodschap dat men u zou vermoorden als u zich nog zou bezighouden met de ontvoeringszaak. U diende opnieuw klacht in bij de politie, maar de agent zei dat hij u niet kon helpen. Een week later bent u met uw zoon R.(...) naar uw moeder in Giza gevlucht, maar omdat u daar opnieuw werd bedreigd, zijn jullie een week later naar Alexandrië gegaan. In Alexandrië hebben jullie een appartement gehuurd en nam u contact op met de heer S.(...). Hij raadde u aan Egypte te ontvluchten en op 22 september 2012 bent u met uw zoon R.(...), uw dochter, R.(...) H.(...) (C.G. 12/20417/BZ; O.V. 7.588.526), en schoonzoon, R.(...) V.(...) (C.G. 12/20417/Z; O.V. 7.588.526), per boot naar België gekomen. Op 8 oktober 2012 vroegen jullie asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Uw dochter en schoonzoon hebben op 29 januari 2013 afstand gedaan van hun asielaanvraag.

Na uw aankomst in België vernam u van uw echtgenoot dat de auto van uw zoon twee à drie maanden na jullie vertrek in brand was gestoken. Uw echtgenoot zei ook dat onbekenden dikwijls naar u en uw zoon kwamen vragen. Op 25 september 2013 was uw echtgenoot op weg naar zijn werk toen hij werd geslagen. Zijn been werd hierbij gebroken en hij heeft vijftien dagen in het ziekenhuis gelegen. Sindsdien is hij niet meer naar huis gegaan maar verblijft hij afwisselend bij familieleden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart en medische documenten neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u sinds 2009 of 2010 actief was bij een vrijwilligersorganisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes. Vooreerst is het totaal niet aannemelijk dat u zich de naam van deze organisatie niet herinnert. Dat ook uw zoon R.(...) niet weet voor welke organisatie u actief was, is evenmin plausibel, alsook het gegeven dat uw zoon niet weet sinds wanneer u actief was voor deze organisatie. Evenmin kan uw zoon uitleggen wat u specifiek deed voor deze organisatie. Hij komt niet verder dan te stellen dat u samenwerkte met andere mensen en informatie zocht om ontvoerde meisjes te helpen. Hij stelt expliciet dat hij niet weet wat u specifiek voor de organisatie deed. Daar deze organisatie de kern van uw asielrelaas uitmaakt, kan het in zijn geheel niet overtuigen dat u en uw zoon op deze eenvoudige vragen het antwoord schuldig dienen te blijven. Jullie blijven hier schromelijk in gebreke dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien dient vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw activiteiten voor de organisatie. Initieel stelt u dat u zich voor deze organisatie enkel voor de zaak van de ontvoerde N.(...) heeft ingezet. Later verklaart u dat u ook twee andere families hebt geholpen door hen voor te stellen aan de heer S.(...) die als advocaat werkte voor de organisatie. U stelt weliswaar dat u deze mensen enkel hebt geholpen door hun in contact te brengen met een advocaat, maar dit is geen afdoende uitleg om uw wisselende verklaringen te vergoelijken, daar u zelf zegt dat u 'bij de andere families hetzelfde hebt gedaan [als voor N.(...)] en dat u niets bijzonders hebt gedaan voor de familie van N.(...)'. Wanneer u daarna nogmaals wordt gevraagd of u nog andere families hebt geholpen, antwoordt u andermaal positief. Deze

wisselende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS I, pp. 10-12; CGVS II p. 3-4; CGVS I R.(...), p. 14; CGVS II R.(...), p. 2).

Gezien bovenstaande vaststellingen kunnen dan ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw betrokkenheid bij de organisatie die zich inzette voor ontvoerde kinderen en deze appreciatie wordt onderstreept door de volgende vaststellingen. U verklaart dat N.(...) A.(...) op 23 oktober 2011 werd ontvoerd. U stelt over haar ontvoering te weten zijn gekomen toen erover werd gepraat in de kerk, een tweetal maanden later. Dat u hierover pas twee maanden na datum te weten bent gekomen, lijkt weinig waarschijnlijk, daar u zelf stelt dat iedereen erover praatte en dat het zelfs op televisie werd uitgezonden. U stelt pas over de ontvoering te hebben vernomen toen erover in de kerk werd gepraat, maar evenzo is het opmerkelijk dat de kerk die u frequenteerde, de Engel Gabriël kerk, dit pas twee maanden na de ontvoering heeft vernomen van de kerk van het ontvoerde meisje, de al-Adra al- Abasiri kerk. Dit is opmerkelijk daar deze kerken op slechts twintig minuten loopafstand van elkaar zijn gelegen en u zelf stelt dat dit een kleine afstand is. Logischerwijze kan er bovendien van worden uitgegaan dat kerken elkaar onderling over zulke ingrijpende gebeurtenissen zo snel mogelijk op de hoogte brengen. Dat dit echter twee maanden heeft geduurd, kan dan ook niet aannemelijk worden bevonden, temeer u daarenboven verklaart dat er constant contact was tussen deze twee kerken (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 2-3).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid, is dat u verklaart naar de plaats te zijn gegaan waar de ontvoerde N.(...) werd vastgehouden, maar dat u niet weet hoe de organisatie, waarmee u van dichtbij samenwerkte, op de hoogte was geraakt van 'het schuiladres' van N.(...). U komt niet verder dan te stellen 'via hun bronnen'. Daarenboven kan het niet overtuigen dat u verklaart zich niet bewust te zijn geweest van het risico dat het zich voordoen als de moeder van N.(...) met zich meebracht, toen u naar de plaats ging waar N.(...) vermoedelijk werd vastgehouden. U stelt dat de heer S.(...) u had gezegd dat u niet bang hoefde te zijn omdat jullie N.(...) gingen bevrijden en omdat er politie aanwezig zou zijn, maar dit kan niet overtuigen, daar duidelijk uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u wist dat de moeder van N.(...) problemen had met de politie nadat zij verschillende bewijsstukken naar het politiebureau had gebracht. U verklaart expliciet dat de politie haar moeder hadden gezegd hun niet meer lastig te vallen en dat de politie samenwerkte met de ontvoerders. Dat u zich gerustgesteld voelde omdat er politie aanwezig zou zijn, is bijgevolg totaal niet geloofwaardig en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, pp. 15-17; CGVS II, p. 5).

Voorts dient vastgesteld dat zowel u als uw zoon R.(...) werden lastiggevallen door de ontvoerders van N.(...), maar dat uw echtgenoot met rust werd gelaten tot hij op 25 september 2013 op straat fysiek werd aangevallen. Vooreerst is het weinig overtuigend dat u en uw zoon R.(...) Egypte ontvlucht zijn en dat uw man het risico heeft genomen om in Egypte in jullie huis te blijven wonen. Daar de ontvoerders erop uit waren om u te doden en zelfs uw zoon R.(...) hebben aangevallen en bedreigd, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat uw echtgenoot ook de nodige voorzorgen zou hebben genomen en op zijn minst niet het risico zou hebben genomen om thuis te blijven wonen. Zijn houding doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot pas een jaar na jullie vertrek werd geslagen en bedreigd en dat hij aldus aanvankelijk een jaar lang door de ontvoerders ongemoeid werd gelaten. Mochten ze u en uw familie daadwerkelijk viseren, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen jaar zouden wachten om uw echtgenoot aan te vallen, daar het voor hen geen al te grote moeite zou zijn geweest om hem te vinden, gezien hij nog steeds in jullie huis woonde. In dit kader dienen bovendien de volgende tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaart dat uw echtgenoot op 25 september 2013 in het ziekenhuis was opgenomen en dat hij daar vijftien dagen was gebleven en dat hij nadien weer een paar dagen in het ziekenhuis heeft gelegen voor een tweede operatie. Uit het medische rapport dat door uw zoon werd voorgelegd (en waarvan de vertaling werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat uw echtgenoot op 25 september 2013 werd onderzocht en dat de operatie reeds op 29 september 2013 werd uitgevoerd. Evenzo blijkt dat hij na de operatie op 2 oktober 2013 uit het ziekenhuis werd ontslagen. Dat uw man volgens uw verklaringen initieel vijftien dagen in het ziekenhuis heeft gelegen, blijkt dus niet te kloppen met het door uw zoon neergelegde medische rapport en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, p. 33).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de ontvoerders van N.(...), kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat de auto van uw zoon door dezelfde mensen in brand werd gestoken (CGVS I, p. 31). Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op

zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en

politieautoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheikh Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De medische rapporten zijn een indicatie van uw gezondheidsproblemen en het feit dat u werd geopereerd, niets meer en niets minder. Deze attesten geven geen uitsluitel over de omstandigheden of de oorzaak van uw medische problemen en zijn bijgevolg evenmin van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen.

Tot slot dient opgemerkt dat ook in hoofde van uw zoon R.(...) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen, het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie, betwisten verzoekers in een eerste onderdeel de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster actief was voor een vrijwilligersorganisatie terwijl zij de naam van deze organisatie niet kent. Verzoekers laten gelden dat het Commissariaat-generaal er van uitgaat dat er hier sprake is van een "echte" en georganiseerde vrijwilligersorganisatie, hetgeen onjuist is. Verzoekers verduidelijken dat verzoekster meewerkte in een geheim netwerk dat de getroffen Koptische families in Egypte wilde helpen. Zij wijzen erop dat het helpen van Koptische christen in Egypte een gevaarlijke activiteit is. Om de leden van het netwerk zo goed mogelijk te beschermen, heeft de advocaat S.F.S. ervoor gekozen om zo min mogelijk publiciteit te maken rond dit netwerk. Het is volgens verzoekers dus wel degelijk aannemelijk dat deze "organisatie" geen naam heeft. In de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van advocaat S.F.S. wordt bevestigd dat hij met een geheime groep mensen de religieuze minderheden in Egypte wilde helpen en dat deze groep mensen geen naam had vermits dit te gevaarlijk zou zijn. Verzoekers voegen als bijlage aan het

verzoekschrift een business kaartje van advocaat S.F.S. en voeren aan dat dit aantoont dat zijn getuigenis als zeer betrouwbaar dient te worden beschouwd.

In een tweede onderdeel trachten verzoekers te verklaren waarom verzoeker niets weet over de activiteiten van zijn moeder. Verzoekers wijzen erop dat deze activiteiten gevaarlijk waren, reden waarom verzoekster niets aan haar zoon verteld heeft.

In een derde en laatste onderdeel werpen verzoekers op dat situatie waarin de orthodoxe Koptische christenen in Egypte moeten leven, objectief een schending van hun recht op godsdienstvrijheid vormt. Verzoekers verwijzen in dit verband naar de informatie vervat in het administratief dossier, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een artikel van de Franse krant Le Figaro van 17 februari 2015 en een artikel van Le Monde van 15 februari 2015. Tevens citeren zij uit het Annual Report 2014 van de U.S. Commission on International Religious Freedom, waarin de commissie de situatie beschrijft met betrekking tot het sektarisch geweld waarvan de Kopten het slachtoffer waren. Naast het sektarisch geweld, vooral gericht tegen de Kopten, is een andere bezorgdheid voor de commissie het bestaan van de zogenaamde "Blasphemy Law" in Egypte op grond waarvan Egyptenaren kunnen vervolgd en veroordeeld worden onder artikel 98 (f) van de Strafrechtelijk Code. Sinds 2011 is er een toename van deze onder artikel 98(f) dossiers. Ook Christenen werden veroordeeld, aldus verzoekers, die er voorts op wijzen dat om die redenen (en anderen) de commissie heeft aanbevolen om Egypte toe te voegen aan de lijst van landen die beschouwd worden als "*Country of particular concern*" (of CPC). De commissie beschrijft een CPC als "*any country whose government engages in or tolerates particularly severe violations of religious freedom that are systematic, ongoing and egregious.*" Ook Pakistan, waar er ook sprake is van sektarisch geweld waarbij vooral Sjiïeten, Christenen, Ahmadis en Hindus gevisieerd worden, werd toegevoegd aan deze lijst. Daarom zijn verzoekers van mening dat het niet onredelijk of zinloos is een parallel te trekken met de wijze waarop de asielaanvraag van Ahmadis behandeld wordt door de asielinstanties. Zij verwijzen te dezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin ook wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012. Verzoekers laten gelden dat, ook al werden er geen specifieke vragen gesteld met betrekking tot hun godsdienst, uit de verschillende elementen van hun asielrelaas kan afgeleid worden dat de openbare godsdienstbeleving voor hen van bijzonder belang is. Zij betogen dat men op basis van de algemene informatie over de Kopten niet kan uitsluiten dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Naast het feit dat zij heel moeilijk hun geloof kunnen beleven en dat hun godsdienstvrijheid heel ingeperkt is, lopen verzoekers naar eigen zeggen ook het risico het slachtoffer te worden van een aanslag zoals de aanslag die het leven kostte aan 4 personen in oktober 2013 toen zij deel namen aan het huwelijksfeest buiten een kerk dichtbij Cairo. Ze lopen eveneens het risico te worden afgeperst of het slachtoffer te worden van aanvallen door radicalen. Gelet op de verslechtering van de "veiligheidssituatie" van de Kopten in Egypte en hun profiel, vragen verzoekers over een bescherming te kunnen genieten.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verklaring van advocaat S.F.S. met vertaling in het Frans en diens business kaartje, het artikel "*Les Chrétiens d'Egypte et la peur des kidnappings*" van Blogcopte van 1 mei 2014, het artikel "*Daesh: Le martyre des coptes d'Egypte*" van Le Figaro van 17 februari 2015, het artikel "*Libye : l'Etat islamique revendique le meurtre de chrétiens égyptiens*" van Le Monde 16 februari 2015 en het artikel "*Les coptes d'Egypte victimes de la vengeance des djihadistes*" van La Croix van 16 februari 2015.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet laat verwerende partij op 26 juni 2015 aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Egypte. Situation van de christenen*" van 25 maart 2015.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zouden geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België

binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers hun asielaanvragen geweigerd omdat (i) het totaal niet aannemelijk is dat verzoekster, verklaart dat zij sinds 2009 of 2010 actief was bij een vrijwilligersorganisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes, zich de naam van deze organisatie niet herinnert, het evenmin plausibel is dat ook verzoeker niet weet voor welke organisatie zijn moeder actief was, net zomin als het gegeven dat hij niet weet sinds wanneer zijn moeder actief was voor deze organisatie, verzoeker evenmin kan uitleggen wat zijn moeder specifiek deed voor deze organisatie en niet verder komt dat te stellen dat zij samenwerkte met andere mensen en informatie zocht om ontvoerde meisjes te helpen en verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar activiteiten voor de organisatie, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent het tijdstip en de wijze waarop zij over de ontvoering van N. te weten is gekomen, (iii) verzoekster verklaart naar de plaats te zijn gegaan waar de ontvoerde N. werd vastgehouden maar dat zij niet weet hoe de organisatie, waarmee zij van dichtbij samenwerkte, op de hoogte was geraakt van 'het schuiladres' van N., het niet kan overtuigen dat zij verklaart zich niet bewust te zijn geweest van het risico dat het zich voordoen als de moeder van N. met zich meebracht toen zij naar de plaats ging waar N. vermoedelijk werd vastgehouden, (iv) het weinig overtuigend is dat verzoekster en haar zoon Egypte ontvlucht zijn en dat haar man het risico heeft genomen om in Egypte in hun huis te blijven wonen, het evenmin aannemelijk is dat verzoeksters echtgenoot pas een jaar na hun vertrek werd geslagen en bedreigd en dat hij aldus aanvankelijk een jaar lang door de ontvoerders ongemoeid werd gelaten en verzoeksters verklaringen omtrent de ziekenhuisopname van haar echtgenoot niet stroken met de inhoud van het door verzoeker voorgelegde medische rapport, (v) gelet op het voorgaande aldus geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met de ontvoerders van N. zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers auto door dezelfde mensen in brand werd gestoken, (vi) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich onvoldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hen neergelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 januari 2015 (CG nr. 1220415 en nr. 1220416), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. De Raad is immers van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de graad van verzoeksters beweerde betrokkenheid bij een organisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes, noch aan de voorgehouden problemen die verzoekers ten gevolge hiervan zouden hebben ondervonden.

2.7.1. Zo nog enig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij actief was binnen haar kerkgemeenschap en zij er sociaal werk deed, dat zij mensen in nood of arme mensen bijstond, dat zij zieken ging bezoeken, dat zij geld of eten gaf aan de armen en dat zij meehielp aan de organisatie van de zondagschool voor de kinderen, dat zij via de kerk mensenrechtenadvocaat en -activist S. zou hebben leren kennen, die actief was binnen een organisatie die zich inzette voor ontvoerde Koptische meisjes, dat zij families van ontvoerde meisjes zou hebben voorgesteld aan advocaat S. en zij mogelijks zelfs persoonlijk contact zou hebben gehad met de moeder van N.M. en zij haar in contact zou hebben gebracht met de organisatie van S. (administratief dossier, stuk 8, p. 10-15 en stuk 5, p. 2-4), maakt verzoekster allerminst aannemelijk dat zij verder op enige wijze betrokken zou zijn geweest bij de ontvoeringszaak van N.M.. Verzoeksters verklaringen in dit verband zijn immers dermate incoherent en van iedere realiteitszin ontdaan dat deze niet toelaten verder nog enig geloof te hechten aan het door haar uiteengezette asielaanvraag.

Zo stelt verzoekster tijdens het eerste gehoor dd. 27 februari 2014 aanvankelijk tot twee maal toe uitdrukkelijk dat zij, nadat advocaat S. had ontdekt waar N.M. vermoedelijk werd vastgehouden, samen

met de moeder van N.M. naar deze plaats is gegaan, om vervolgens te verklaren dat de moeder van N.M. niet mee geweest is en dat zijzelf zich zou hebben voorgedaan als de moeder van N.M. om haar te bezoeken vermits de ontvoerder(s) de moeder kende(n) omdat zij veel op televisie en in de kranten kwam (administratief dossier, stuk 8, p. 15-16 en stuk 5, p. 5). Het is de Raad evenwel niet duidelijk welk nuttig effect het zich voordoen als de moeder van N.M. zou kunnen sorteren indien de man(nen) in kwestie de moeder van N.M. kende(n) en dus wist(en) dat dit niet verzoekster was. Zij zou bij deze schijnvertoning immers onmiddellijk door de mand vallen.

Ook de door verzoekster geschetste gang van zaken wat betreft hun bezoek aan het huis waar de ontvoerde meisjes, waaronder N.M., verbleven tart alle verbeelding. Zo acht de Raad het allerminst plausibel dat de bewaker van het huis hen tegen betaling binnen liet, hen met de andere ontvoerde meisjes liet praten en hen ook bevestigde dat N.M. tot twee dagen voor hun komst in het huis had verbleven. Indien daadwerkelijk met de bewaker was geregeld dat *“als er iemand kwam, die haar mocht bezoeken”*, kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoekster en haar collega M. zich moesten voordoen als zijnde de moeder en zus van N.M. en zij niet gewoon als vertegenwoordigers van de kerk de Koptische meisjes konden bezoeken (administratief dossier, stuk 8, p. 17 en stuk 5, p. 5).

Verzoekster verklaart voorts dat zij na hun bezoek aan de ontvoerde meisjes buiten het huis twee mannen troffen, zijnde S.A.F. en J.. Deze laatste zou de persoon zijn die aan advocaat S. tegen betaling informatie heeft verschaft over de meisjes *“met één bedoeling dat S.(...) in contact zou komen met de persoon die het meisje ontvoerd heeft of informatie over hem – A.(...) H.(...) – zou te weten komen”* Nochtans verklaarde verzoekster eerder dat zij er geen idee van had hoe de organisatie van advocaat S. het adres waar de meisjes werd vastgehouden te weten is gekomen: *“Hoe is de organisatie op de hoogte gekomen van dat adres? Dat is een grote organisatie en zij onderzoeken de zaak. Via hun bronnen kwamen zij terecht op dat adres. Daarom ben ik er op bezoek geweest samen met Ma.(...) en Mi.(...). Kan u mij daar meer details over geven hoe zij dat adres hebben ontdekt? Ik ken geen details. Dat is via de bronnen, via onderzoek dat werd gedaan door S.(...) en zijn groep maar wat precies weet ik niet. Weet u daar nog iets anders over te vertellen, behalve dan dat zij via hun bronnen op dat adres terecht kwamen? Weet u iets over dat onderzoek? Neen, wat tegen mij gezegd werd was: “Wij hebben de plaats van het meisje gevonden. Kom je met ons om haar te zien?” Meer dan dat weet ik niet, hoe zij achter dat adres kwamen. Je kan het wel zelf aan de advocaat S.(...) vragen.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 16-17).

J. zou vervolgens verzoekster en haar metgezellen hebben verraden: *“Toen J.(...) ons zag, riep hij direct dat hij ons drie herkende en heeft hij gezegd dat “die mensen” samen werkten met S.(...). Wij zijn direct van de plaats weggevlucht met de auto. Dat was het eerste contact met de ontvoerders.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 17). Het is de Raad evenwel niet duidelijk waarom twee betrokkenen bij de ontvoeringen – J. en de bewaker van het huis –, al dan niet tegen betaling, eerst aan de organisatie van advocaat S. de locatie waar de ontvoerde meisjes werden vastgehouden zouden doorspelen en verzoekster en haar collega's zouden toelaten om de meisjes te bezoeken, om hen vervolgens proberen op te pakken en hen onmiddellijk na het bezoek aan het huis met de dood te bedreigen opdat zij de zaak van de ontvoerde meisjes, en in het bijzonder de zaak van N.M., zouden laten rusten (administratief dossier, stuk 8, p. 18 en p. 20-24 en stuk 5, p. 5). Het komt de Raad immers veel logischer voor dat de ontvoerders ten allen prijze zouden willen vermijden dat de locatie waar de ontvoerde meisjes werden vastgehouden zou worden ontdekt.

Daar omwille van voorgaande vaststellingen en overwegingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij actief betrokken zijn geweest bij de ontvoeringszaak van N.M. en de poging om haar te bevrijden, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de ontvoerders van N.M., met name de doodsbedreigingen aan haar adres, het feit dat verzoeker op 30 augustus 2012 door hen op straat geslagen werd en zijn auto door dezelfde personen in brand werd gestoken en het feit dat verzoeksters echtgenoot op 25 september 2013 op straat werd aangevallen. Wat betreft de vermeende aanval op verzoeksters echtgenoot, wordt in de bestreden beslissingen overigens terecht het volgende opgemerkt: *“Voorts dient vastgesteld dat zowel u als uw zoon R.(...) werden lastiggevallen door de ontvoerders van N.(...), maar dat uw echtgenoot met rust werd gelaten tot hij op 25 september 2013 op straat fysiek werd aangevallen. Vooreerst is het weinig overtuigend dat u en uw zoon R.(...) Egypte ontvlucht zijn en dat uw man het risico heeft genomen om in Egypte in jullie huis te blijven wonen. Daar de ontvoerders erop uit waren om u te doden en zelfs uw zoon R.(...) hebben aangevallen en bedreigd, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat uw echtgenoot ook de nodige voorzorgen zou hebben genomen en op zijn minst niet het risico zou hebben genomen om thuis te blijven wonen. Zijn houding doet dan ook afbreuk aan uw*

geloofwaardigheid. Verder is het niet aannemelijk dat uw echtgenoot pas een jaar na jullie vertrek werd geslagen en bedreigd en dat hij aldus aanvankelijk een jaar lang door de ontvoerders ongemoeid werd gelaten. Mochten ze u en uw familie daadwerkelijk viseren, kan er immers logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen jaar zouden wachten om uw echtgenoot aan te vallen, daar het voor hen geen al te grote moeite zou zijn geweest om hem te vinden, gezien hij nog steeds in jullie huis woonde. In dit kader dienen bovendien de volgende tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaart dat uw echtgenoot op 25 september 2013 in het ziekenhuis was opgenomen en dat hij daar vijftien dagen was gebleven en dat hij nadien weer een paar dagen in het ziekenhuis heeft gelegen voor een tweede operatie. Uit het medische rapport dat door uw zoon werd voorgelegd (en waarvan de vertaling werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat uw echtgenoot op 25 september 2013 werd onderzocht en dat de operatie reeds op 29 september 2013 werd uitgevoerd. Evenzo blijkt dat hij na de operatie op 2 oktober 2013 uit het ziekenhuis werd ontslagen. Dat uw man volgens uw verklaringen initieel vijftien dagen in het ziekenhuis heeft gelegen, blijkt dus niet te kloppen met het door uw zoon neergelegde medische rapport en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS I, p. 33).”, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift ongemoeid worden gelaten zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7.2. Ook de overige door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van hun relaas kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze stukken correct als volgt: *“De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en die staat hier niet ter discussie. De kopieën van belastingbrieven, kopie van een attest en van een uittreksel uit het handelsregister, kopieën van documenten over ingevoerde containers, een kopie van een inschrijvingsbewijs in het register van importeurs, een kopie van een diploma en kaarten in verband met uw werk hebben louter betrekking op uw studies, diploma en werk, niets meer en niets minder, en ook dit staat hier niet ter discussie. De door u neergelegde USB-stick waarop een verklaring is te zien van de moeder van N.(...) en van de heer S.(...), evenzo de beelden vanop Egyptische en Duitse TV-zenders, zijn evenmin in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar de ontvoering van N.(...) op zich niet wordt betwist, maar dat de betrokkenheid van uw moeder in deze zaak niet aannemelijk is en dat deze beelden geen uitsluitel geven over het aandeel van uw moeder in deze zaak. De verklaring van de moeder van het ontvoerde meisje en een kopie van haar identiteitskaart, de kopie van een proces-verbaal omtrent de ontvoering, het attest van M.(...) N.(...) Z.(...) en een kopie van zijn identiteitskaart, het attest van advocaat S.(...) F.(...), de kopie van een klacht van uw moeder, M.(...) en M.(...), het medisch attest van het Elsalam ziekenhuis, de kopie van een attest van het ziekenhuis van uw vader, de kopie van een proces-verbaal van uw vader en de kopie van een proces-verbaal over een autobrand, zijn dan weer documenten die louter waarde hebben ter ondersteuning van een helder en coherent asielrelaas, wat in casu niet het geval is. Zoals reeds aangestipt hoeft de ontvoering van N.(...) op zich niet te worden betwist, doch de betrokkenheid van uw moeder in deze zaak kan, en zoals in haar beslissing omstandig werd uitgelegd, niet overtuigen. Bijgevolg hebben deze documenten geen bewijswaarde. De artikels over de problemen van christenen in Egypte hebben evenmin bewijswaarde, daar deze artikels louter een weergave zijn van een algemene problematiek en niet in staat zijn om zicht te bieden op uw persoonlijke situatie.”* en *“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit en dit wordt hier niet betwist. De medische rapporten zijn een indicatie van uw gezondheidsproblemen en het feit dat u werd geopereerd, niets meer en niets minder. Deze attesten geven geen uitsluitel over de omstandigheden of de oorzaak van uw medische problemen en zijn bijgevolg evenmin van die aard om bovenstaande appreciatie om te buigen.”*

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde getuigenis van advocaat S.F.S. kan de appreciatie van verzoekers hun asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7.3. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, is het vluchtrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning

van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Er wordt in de bestreden beslissingen in dit verband correct aangehaald als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van herkomst ondraaglijk maakt.

De argumentatie in het verzoekschrift dat de situatie waarin de orthodoxe Koptische christenen in Egypte moeten leven, objectief een schending van hun recht op godsdienstvrijheid vormt en dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, de situatie voor Koptische christenen in Egypte verontrustend is, en de verwijzing naar informatie waarin het sektarisch geweld wordt beschreven waarvan de Kopten het slachtoffer waren, volstaat niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoren.

Immers, uit de COI Focus *“Egypte. Situatie van de christenen”* van 25 maart 2015 blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten waaruit blijkt dat in februari 2015 in Libië 21 Koptische christenen door Islamitische Staat werden ontvoerd en geëxecuteerd, hebben geen betrekking op de situatie van de Kopten in Egypte en zijn dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers hun asielaanvraag.

Het rapport van de U.S. Commission on International Religious Freedom ligt in lijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en bevestigt de informatie hierin vervat. Overigens is de informatie in het administratief dossier deels gebaseerd op rapporten van de U.S. Commission on International Religious Freedom. Wat betreft de in dit rapport besproken “blasphemy law”, stelt de Raad dat ook uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat christenen kunnen veroordeeld worden

wegens 'minachting voor de islam'. Verzoekers maken echter geenszins aannemelijk dat zij het risico lopen wegens dergelijke feiten te worden beschuldigd. Uit het feit dat verzoekster een actieve rol speelde in haar kerkgemeenschap en dat verzoekers actief hun godsdienst beleven, kan niet worden afgeleid dat zij een verhoogd risico lopen te worden veroordeeld wegens 'minachting van de islam'.

Het door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde artikel omtrent ontvoeringen van christenen bespreekt een aantal ontvoeringen die hebben plaatsgevonden in de regio van de stad Minya. Hieruit kan echter ook geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid, in het bijzonder aangezien verzoekers niet afkomstig zijn uit deze regio. De Raad herhaalt dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift de situatie van de Koptische christenen vergelijken met die van de Ahmadi in Pakistan, stelt de Raad vast dat deze vergelijking geenszins opgaat of dienstig is. In ieder geval kan uit de situatie van Ahmadi in Pakistan geenszins worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis en op eigen merites. Dit blijkt eveneens uit het in het verzoekschrift vermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en bijgevolg evenmin dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Overigens hebben verzoekers nooit verklaard concrete problemen te hebben ondervonden bij het actief beleven van hun godsdienst. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij Egypte hebben verlaten omwille van het feit dat zij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering hun geloof hebben kunnen belijden. Verzoekers tonen *in casu* dan ook allermindst aan dat zij in geval van terugkeer naar Egypte godsdienstige handelingen zullen stellen die hen zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.9.1. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers evenmin aan dat zij worden vervolgd of geïsoleerd door hun autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde incidenten en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geïsoleerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische

veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinaiï ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinaiï pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinaiï.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoekers *in fine* vragen om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS